

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.657 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 april 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 maart 2008 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat G. VAN CAUTEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn.

Op 11 januari 2005 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 2 februari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot ontvankelijkheid van de aanvraag.

Op 11 juli 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Tegen voormelde beslissing van 11 juli 2005 dient verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Op 18 mei 2006 neemt de Vaste Beroepscommissie ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 3 juli 2006 dient verzoeker tegen de beslissing van 18 mei 2006 een vernietigingsberoep in bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 172.566 van 21 juni 2007 van de Raad van State wordt het beroep verworpen.

Op 27 februari 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 21 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…) Overwegende dat betrokkene op 11 januari 2005 een eerste asielaanvraag indiende en er een beslissing ‘ontvankelijk’ werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 februari 2005. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot ‘niet-erkenning’ voor de betrokkene nam op 13 juli 2005. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie op 18 mei 2006 een beslissing tot ‘niet-erkenning’ nam voor de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene op 27 februari 2008 een tweede asielaanvraag indiende waaruit bleek dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene 2 convocaties naar voren brengt om te verschijnen als getuige en 2 convocaties voor zijn vrouw om te verschijnen als getuige waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag dergelijke convocaties naar voren bracht, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toen stelde dat ‘De twee convocaties stellen dat u wordt opgeroepen om als getuige gehoord te worden. Het onderwerp van uw getuigenis wordt evenwel niet vermeld.’, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot niet-erkenning voor de betrokkene nam evenals daarna de Vaste Beroepscommissie, dat deze convocaties de conclusies van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Vaste Beroepscommissie niet weerleggen. Overwegende dat de betrokkene een medisch attest uit Rusland naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat op dit attest niet de naam van de betrokkene vermeld staat, dat het geen betrekking heeft op de betrokkene persoonlijk. Overwegende dat de betrokkene een huwelijksakte, de geboorteakte van zijn kinderen, een rijbewijs en een militair boekje naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de situatie van zijn broer, dat dit geen betrekking heeft op betrokkene persoonlijk. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (…)”

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel dat zegt dat elke beslissing materieel gemotiveerd moet zijn, juncto artikel 9, §

3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de materiële motiveringsplicht, stelt verzoeker in een eerste onderdeel dat de verwerende partij tekort schiet in haar motivering waar zij zich bij de beoordeling van de nieuw voorgelegde oproepingen beperkt tot een verwijzing naar de vroegere beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van eerder voorgelegde gelijkaardige documenten. Verzoeker stelt dat hij nieuwe, recentere oproepingen om zich aan te melden in mei en juni 2007 voorlegde, terwijl de eerder voorgelegde oproepingen dateren van januari 2005. Verzoeker is van mening dat het gegeven dat hij en zijn echtgenote over een dergelijk lange periode meermaals worden opgeroepen voor een 'getuigenverhoor', telkens voor een andere onderzoeksrechter, en aldus niet in dezelfde zaak, het asielrelaas van verzoeker, dat hij en zijn echtgenote geviseerd worden door de Russische overheid staat, dat de systematische oproepingen als enig doel hebben hemzelf en zijn echtgenote onder druk te zetten.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat de verwerende partij eveneens tekort schiet in haar motivering waar zij het medisch attest zomaar terzijde schuift, louter op grond van de overweging dat het attest betrekking heeft op de broer van verzoeker. Verzoeker erkent dat het medisch attest betrekking heeft op zijn broer, doch stelt dat het attest duidelijk vermeldt dat de verwondingen van zijn broer het gevolg zijn van een aanhouding door de politie. Hij stelt dat dit attest zijn asielrelaas staat, dat hij en zijn familie worden geviseerd door de Russische overheid en dat hij permanent gevaar loopt om te worden vervolgd. Verzoeker merkt op dat de politiediensten hierbij geen ongeoorloofde en gewelddadige middelen schuwen.

Verzoeker concludeert dat de nieuw voorgelegde documenten ontegensprekelijk nieuwe gegevens betreffen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.st., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de tweede asielaanvraag van verzoeker blijkt dat verzoeker stelde wat volgt:

"In ontving de hiervoor gelegde documenten begin september 2007 van mijn ouders, die het samen met een pakje vanuit Chasavyurt per post hadden opgestuurd. De documenten (bewijzen) zaten verborgen tussen kinderboeken omdat het zeer gevaarlijk is voor mijn ouders deze documenten zomaar los op te sturen. Ze waren naar het adres van mijn zus opgestuurd die in Sint-Niklaas woont en erkend vluchteling is. Mijn zus draagt de familienaam van haar man en daarom werden ze naar haar opgestuurd. De voorgelegde documenten bewijzen dat ik nog steeds gezocht word, zelfs op naam van mijn vrouw werden oproepingsbrieven gestuurd. Mijn ouders besparen mij de details maar ik weet dat mijn broer werd opgepakt en gemarteld, uitleg hieromtrent zie medisch bewijsstuk. Ik weet niet precies wie mijn broer opgepakt heeft en vastgehouden maar het is een feit dat mijn familie problemen heeft omwille van mij. Indien mijn ouders er niet waren zou mijn broer ook allang vertrokken zijn maar mijn ouders zijn ziek dus mijn moeder is slecht te been, mijn vader heeft twee keer een hartaanval gehad en mijn broer kan hen niet alleen laten. Het is beter hier in onzekerheid te leven maar hier voelen we ons wel veilig. Ik zou graag hier willen werken. We verblijven hier al reeds 3 jaar en ik mag nog steeds niet werken."

Ter staving van zijn asielrelaas legt verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag volgende bijkomende documenten voor:

- 2 convocaties om te verschijnen als getuige op naam van verzoeker zonder vermelding van het onderwerp, één op datum van 24 mei 2007 en één op datum van 4 juni 2007, vergezeld van een beëdigde vertaling.
- 2 convocaties om te verschijnen als getuige op naam van de echtgenote van verzoeker zonder vermelding van het onderwerp, één op datum van 19 juni 2007 en één op datum van 10 juli 2007, vergezeld van een beëdigde vertaling.
- Een medisch attest op naam van de broer van verzoeker, een bewijs dat de broer van verzoeker op 29 juni 2007 naar de spoedafdeling werd gebracht daar hij verwondingen had opgelopen, van 20 augustus 2007, vergezeld van een beëdigde vertaling.

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (R.v.St., nr. 163.610, 16 oktober 2006). De elementen die de verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (R.v.St., nr. 143.020, 13 april 2005). In casu hebben alle “nieuw” aangehaalde elementen betrekking op de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot de eerste asielaanvraag. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker daar hij erkent dat het gelijkaardige oproepingsbrieven betreffen, zoals reeds naar voren gebracht tijdens de eerste asielprocedure. Aldus kon de verwerende partij op basis van de juiste feitelijke gegevens, correct en in alle redelijkheid stellen wat volgt:

“Overwegende dat de betrokkene 2 convocaties naar voren brengt om te verschijnen als getuige en 2 convocaties voor zijn vrouw om te verschijnen als getuige waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag dergelijke convocaties naar voren bracht, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toen stelde dat ‘De twee convocaties stellen dat u wordt opgeroepen om als getuige gehoord te worden. Het onderwerp van uw getuigenis wordt evenwel niet vermeld.’, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot niet-erkenning voor de betrokkene nam evenals daarna de Vaste Beroepscommissie, dat deze convocaties de conclusies van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Vaste Beroepscommissie niet weerleggen.”

Het feit dat de bij de tweede asielaanvraag voorgelegde oproepingsbrieven verschillen van de eerder voorgelegde gezien deze van een recentere datum zijn, doet niets af aan de vaststelling dat het gelijkaardige oproepingsbrieven betreffen waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Vaste Beroepscommissie al geoordeeld hebben en beslisten tot niet-erkenning. Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij en zijn echtgenote over een dergelijke lange periode meermaals worden opgeroepen telkens voor een andere zaak, zijn asielrelaas dat zij gevisieerd worden door de Russische overheid, staaft, dient de Raad opnieuw vast te stellen dat de bij de tweede asielaanvraag voorgelegde oproepingsbrieven, zoals correct gemotiveerd door de verwerende partij, de conclusies van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Vaste Beroepscommissie niet kunnen weerleggen, daar er reeds bij de eerste asielaanvraag dergelijke convocaties werden neergelegd. Dienaangaande motiveert de verwerende partij terecht dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toen stelde dat *“De twee convocaties stellen dat u wordt opgeroepen om als getuige gehoord te worden. Het onderwerp van uw getuigenis wordt evenwel niet vermeld.”* Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de vertalingen van de convocaties die ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag werden neergelegd, blijkt dat het hier opnieuw convocaties zonder vermelding van het onderwerp betreffen, zodoende dat de veelvuldigheid van de convocaties niets afdoet aan de voormelde vaststellingen.

Aangaande het tweede onderdeel van verzoekers kritiek betreffende het medisch attest van zijn broer, stelt de Raad vast dat de verwerende partij terecht tot de conclusie kon komen dat het medisch attest verzoeker niet persoonlijk betreft en aldus geen nieuw gegeven kan vormen in hoofde van verzoeker. Verzoeker erkent ook dat het medisch attest hem niet persoonlijk betreft maar stelt dat de problemen die zijn familie, in casu zijn broer, ervaart het gevolg zijn van zijn eigen problemen en dat zij allen geïsoleerd worden. De Raad wijst erop dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag inderdaad aangaf, en hiervoor dus bewijs voorlegde, dat zijn broer problemen kende in het land van herkomst, maar verzoeker komt niet verder dan te stellen dat zijn broer verwondingen opliep bij een aanhouding. Verzoeker kon ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag niet aangeven wie zijn broer had aangehouden en nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de problemen van zijn broer het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de vermeende problemen die verzoeker kent in zijn land van herkomst. Verzoeker komt niet verder dan een loutere bewering dat zijn familie geïsoleerd wordt omwille van hem. Ook de bewering dat hij permanent gevaar loopt om te worden vervolgd en dat de politiediensten hierbij geen ongeoorloofde en gewelddadige middelen schuwen, betreft een loutere bewering van verzoeker die op geen enkele wijze wordt aangetoond of verduidelijkt. Aldus kon de verwerende partij terecht tot de conclusie komen dat het medisch attest geen betrekking had op verzoeker persoonlijk.

Het komt de Raad niet onredelijk voor om uit deze gegevens vast te stellen dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker in zijn middel nog verwijst naar de schending van artikel 9, §3 van de Vreemdelingenwet, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op te merken dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de schending van artikel 9, §3 van de Vreemdelingenwet daar de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag betreft en niet de weigering van een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.